

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 września 2015 roku w sprawie z powództwa B. (...) Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. przeciwko N. B. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Zgierzu zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 34.326,36 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 20% w skali roku nie większej niż czterokrotność stopy lombardowej NBP od dnia 20 października 2011 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 4.134,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana, zaskarżając go częściowo, to jest w zakresie zasądzającym od pozwanej na rzecz powoda kwotę ponad 29.157,77 zł wraz z zasądzonymi odsetkami umownymi naliczonymi od skarżonej kwoty, a także w zakresie rozstrzygnięcia co do zasądzonych odsetek umownych od kwoty 34.326,36 zł w wysokości 20% w skali roku nie większej niż czterokrotność stopy lombardowej NBP od dnia 20.10.2011 roku do dnia zapłaty oraz w zakresie rozstrzygającym o kosztach procesu.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwana zarzuciła:

1. naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c., art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażające się w błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i uznaniu, że złożona przez powoda dokumentacja stanowi wystarczający dowód na okoliczność potwierdzenia wysokości nabytej wierzytelności przez powoda w zakresie naliczania tzw. odsetek dynamicznych best w kwocie 5.168,59 zł. Załączony do akt sprawy wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda jako dokument prywatny nie może stanowić dowodu na okoliczność wysokości dochodzonego roszczenia;
2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 481 § 1 i 2 k.c. przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż powodowi przysługują dalsze odsetki od skapitalizowanej na dzień wniesienia pozwu kwoty 34.326,36 zł wg. zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) SA dla kredytów przeterminowanych, podczas gdy umowa pożyczki stanowi odmiennie;
3. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie tj. §6 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W konkluzji wskazanych zarzutów pozwana wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez oddalenie powództwa co do kwoty 5.168,59 wraz z odsetkami umownymi zasądzonymi od tej kwoty oraz oddalenie powództwa o zasądzenie odsetek umownych liczonych od dnia 20.10.2011 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu za obie instancje wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja okazała się zasadna i skutkowała wydaniem rozstrzygnięcia o charakterze reformatoryjnym.

Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie zasadniczo prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd odwoławczy podziela i przyjmuje za własne. Sąd Okręgowy nie podziela jednak rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie zasądzającym od pozwanej na rzecz powoda kwotę ponad 29.157,77 zł.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części, tj. co do kwoty 29.157,77 zł, na którą składa się żądana kwota kapitału 19.733,63 zł, odsetki umowne w kwocie 1.311,90 zł; odsetki karne w kwocie 7.991,81 zł oraz kwota 120.43 zł tytułem kosztów. Powód wykazał bowiem w sposób dostateczny istnienie ważnego zobowiązania na podstawie umowy pożyczki z dnia 20 marca 2003 roku wraz z przejściem uprawnień na swoją rzecz w drodze umowy przelewu wierzytelności z dnia 28 czerwca 2010 roku. W pozostałym zakresie,

powództwo, jako nieudowodnione, podlegało oddaleniu. Należało zgodzić się ze stroną pozwaną, że powód nie udowodnił przysługującej mu wierzytelności z tytułu naliczonych tzw. „odsetek dynamicznych best” w zakresie kwoty 5.168,59 zł i powództwo w tym zakresie powinno być oddalone. Strona powodowa nie wskazała bowiem sposobu ich naliczenia, tj. od jakiej kwoty (kwot) i w jakim okresie były naliczane. Dowodem na wysokość dochodzonych skapitalizowanych odsetek nie może być wyłącznie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, w którym wskazano, zgodnie z relacją powoda, sumę wszystkich odsetek, naliczonych przez bank przed dniem cesji wierzytelności na rzecz powoda, oraz sumę odsetek, naliczonych przez powoda od dnia cesji wierzytelności do dnia wystawienia wyciągu - tzw. „odsetki dynamiczne best”. Jak wynika z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 28 czerwca 2010r., powód nabył w tym zakresie (tytułem odsetek umownych) wierzytelność jedynie w kwocie 1.311,90 zł oraz w kwocie 7991,81 zł, tytułem odsetek karnych. Brak przy tym jakiegokolwiek uzasadnienia co do sposobu wyliczenia odnośnie kwoty 5.168,59 zł tytułem odsetek wymienionej w wyciągu z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności naliczanych od dnia nabycia wierzytelności do dnia wniesienia pozwu, bez wskazania od jakiej kwoty (kwot) te odsetki były obliczone oraz w jakiej wysokości. Nie da się zatem zweryfikować poprawności naliczania odsetek przez cedenta. Powód powinien przede wszystkim wskazać kwoty, od których odsetki były naliczane, daty wymagalności tych kwot i okresy za które obliczono odsetki od poszczególnych kwot. Dowodu takiego strona powodowa jednakże nie przedstawiła. Wskazać należy, iż jedynym dokumentem, z którego wynika wysokość naliczonych odsetek jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego. W tym miejscu godzi się zauważyć, iż art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych został uznany wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku (P 1/10, Dz. U. 2011, Nr 152, poz. 900) za niezgodny z Konstytucją w zakresie, w jakim w sporze z konsumentem (przybierającym postać postępowania cywilnego) nadaje wyciągowi z ksiąg rachunkowych moc prawną dokumentu urzędowego. Oznacza to, że dokument ten stanowi jedynie dowód złożenia oświadczenia przez stronę powodową, że służy jej wierzytelność wobec pozwanego i jest traktowany jako dokument prywatny (art. 245 k.p.c.). Dokument taki podlega ocenie, jak każdy inny dowód w postępowaniu cywilnym, według reguł wskazanych w art. 233 § 1 k.p.c. (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 6 czerwca 2013 r., III AUa 1237/12, LEX nr 1324656). Dokumenty prywatne nie korzystają z domniemania zgodności treści dokumentu z prawdą i na tym polega podstawowa różnica ich mocy dowodowej w stosunku do dokumentów urzędowych. Nie przeszkadza to jednak w tym, aby Sąd na zasadach ogólnych przyznał wiarygodność treści dokumentu prywatnego i włączył tak dokonane ustalenia faktyczne do podstawy wyrokowania. W rozpoznawanej sprawie ocena wiarygodności załączonego przez stronę powodową dowodu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych Funduszu i w konsekwencji poczynienie w oparciu o powyższy dowód wiążących ustaleń faktycznych nie były jednakże możliwe z tego względu, iż brak było jakichkolwiek innych dowodów, z którymi można byłoby skonfrontować treść wskazanych ksiąg i ocenić, czy odpowiada ona prawdzie.

Zasadny był również zarzut apelacji dotyczący rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W niniejszej sprawie Sąd I instancji nieprawidłowo zastosował §6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, podczas gdy w niniejszej sprawie prawidłowo zastosowany powinien być §6 pkt. 5 cytowanego rozporządzenia, zgodnie z którym przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 10.000 zł do 50.000 złotych (w niniejszej sprawie wartość przedmiotu sprawy wynosi 34.327 zł) stawki minimalne opłat za czynności adwokacie wynoszą 2.400 złotych. Zatem koszty procesu w niniejszej sprawie wyniosły łącznie kwotę 2.847 zł i obejmowały kwotę 430 złotych tytułem opłaty od pozwu oraz kwotę 2400 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądzoną kwotę 34 326,36 złotych obniżył do kwoty 29.157,77 zł, a kwotę kosztów procesu 4.134 złotych obniżył do kwoty 2.847 złotych.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądzono od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 600 zł tytułem zwrotu poniesionych przez pozwaną w toku postępowania odwoławczego kosztów, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej w postępowaniu

apelacyjnym w kwocie 600 zł ustalonej na podstawie § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461 j.t.) w zw. z §21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800).

Uwzględniając wynik niniejszego postępowania, jak również fakt, iż apelująca była zwolniona od kosztów sądowych w niniejsze sprawie w całości, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 259 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od apelacji.